

บทที่ 5

กฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางอาญาในเรื่องการเสพยาอมเฟตามีนในขณะจับรถ ตามกฎหมายไทย ศึกษาเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

ลักษณะการกระทำความคิดโดยตรงฐานเสพยาอมเฟตามีนในขณะจับขี้นยานพาหนะในต่างประเทศนั้น ไม่ค่อยมีปรากฏเท่าใดนัก ฉะนั้น จึงได้นำเอาลักษณะความคิดที่ใกล้เคียงกันคือการเสพยาหรือขี้นยานทางที่ผิดแล้วไปจับขี้น หรือพยายามจับขี้นยานพาหนะมาใช้เปรียบเทียบกับกรณีแทน ซึ่งปัญหาเกี่ยวกับการขี้นยานทางที่ผิดของต่างประเทศมักมีหลักการว่าการเสพยาอมเฟตามีนนั้น ครอบเนื้อแท้แล้วมิได้ถือว่าเป็นการกระทำความคิดในตัวเองแต่อย่างใด แต่จะถือเป็นการกระทำความคิดเมื่อได้ก่ออาชญากรรมขึ้นอันเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากการขี้นยานทางที่ผิด กล่าวคือเป็นการกระทำความคิดซึ่งได้กระทำลงไปในขณะที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยาดังกล่าว นอกจากนี้พื้นฐานปัญหาอันเนื่องมาจากการเสพยาอมเฟตามีนก็แตกต่างจากไทย ทั้งนี้เพราะพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและมาตรฐานค่าครองชีพของประเทศอเมริกา อังกฤษ และสิงคโปร์นั้นดีกว่าประเทศไทยมาก ฉะนั้น ปัญหามูลเหตุจากการเสพยาอมเฟตามีนจึงมักมาจากการใช้เพื่อความบันเทิง เรืองรมย์ โดยเฉพาะในประเทศสิงคโปร์นั้นแทบจะไม่มีเลย เพราะมีบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดที่รุนแรง รัดกุม และเด็ดขาดมากกว่าไทย ตลอดจนมีการลงโทษที่เนียบขาดและแน่นอนประกอบกับผู้จับรถแล้วแต่มีวินัยและรักษากฎหมายอย่างเคร่งครัด อย่างไรก็ตามบางประเด็น กฎหมายของไทยก็มีบทลงโทษที่รุนแรงมากกว่า อาทิเช่นในประเทศอังกฤษนั้นยังยินยอมให้ร้านขายยาจำหน่ายยาอมเฟตามีนได้อยู่ หากผู้ซื้อนั้นมิใช่ส่งจ่ายยา เพื่อการรักษาพยาบาลของแพทย์ แต่ตามบทบัญญัติของไทยนั้นห้ามจำหน่ายยาอมเฟตามีน โดยเด็ดขาดเลยทีเดียว ทั้งนี้ ก็เพราะว่าปัญหาพื้นฐานทางสังคมของไทยมีความรุนแรงกว่าประเทศเหล่านี้ อาทิเช่น ปัญหาความยากจน ค่าแรงขั้นต่ำซึ่งไม่สามารถเอื้ออำนวยให้กลุ่มผู้ใช้แรงงานสามารถครองชีพโดยปกติสุขได้ จึงต้องหารายได้เสริม ดังนั้น กลุ่มอาชีพเหล่านี้จึงมักแสวงหาสารกลุ่มแอมเฟตามีนมาใช้เพื่อจะได้มีส่วนกระตุนในการทำงานได้มากเกินกำลัง เมื่อมีความต้องการใช้ยาจึงต้องมีการตอบสนองควบคู่กันไป ฉะนั้นจึงมักปรากฏให้เห็นอยู่เสมอว่า มีการลักลอบค้ายาดังกล่าวตามปั้มน้ำมัน และสถานที่อื่น ๆ ดังที่กล่าวแล้วในบทต้น ๆ

5.1 หลักเกณฑ์ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางอาญาในเรื่อง การเสพแอมเฟตามีนในขณะขับขี่ยานพาหนะของประเทศ อเมริกา, อังกฤษ, สิงคโปร์

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในสหรัฐอเมริกา มีบทบัญญัติกฎหมายจราจร (Automobile and Highway traffic) มาตรา 7A ซึ่งบัญญัติหลักเกณฑ์ว่า

การเมายา¹ (Drug Intoxication)

ภายใต้บทบัญญัติซึ่งห้ามการขับขี่ยานพาหนะที่เดินด้วยกำลังเครื่องจักรกล ในขณะที่ผู้ขับรถอยู่ใน "สภาวะของการมีเมมา" ผู้ขับขี่อาจจะต้องถูกถือว่าได้มีเมมาหรือมีความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมลรัฐว่าด้วยเรื่องความมีเมมา ซึ่งเนื่องมาจากการใช้ยา ในขณะที่เมยามาได้ บทบัญญัติบางมาตรา การขับขี่ยานพาหนะในขณะที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยาที่ได้อิทธิพลที่ห้ามไว้โดยชัดแจ้งและได้ถือว่าเป็นลักษณะของการสมัครใจใช้ยาเพื่อให้เกิดความมีเมมา โดยมิได้เป็นการใช้ยาเพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์แต่อย่างใด

ทั้งนี้ หากปรากฏว่าการกระทำภายหลังจากที่ได้เสพยา มิได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ใด ดังนี้ ศาลมักจะวางข้อกำหนดในการลงโทษเป็นกลาง ๆ สำหรับการขับขี่ยานพาหนะในขณะที่มีเมมานั้น แม้จะปรากฏว่าพฤติการณ์ของการใช้ยานั้นเป็นความจริงแต่ก็มีลักษณะที่ควรถือเป็นลักษณะของการกระทำที่ชั่วร้าย เพราะมิได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ใดเมื่อเขาได้เป็นผู้ควบคุมยานพาหนะในขณะที่มีเมมานั้น

¹ American Jurisprudence (vol 7A) Second Edition, New York, The Lawyer Co-operative Publishing Co, Rochester , 1972. p 488

ความมีนเมาหรือตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยา ²

ตามหลักเกณฑ์โดยทั่วไปนั้น, ความมีนเมาโดยสมัครใจไม่ถือเป็นสิ่งที่จะหยิบยกมาอ้าง เพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำที่เป็นความผิดได้แต่อย่างใด และตามกรณีเช่นว่านี้สามารถฟ้องร้อง และดำเนินคดีฐานทาร้ายร่างกายได้ หากการขับขี่ยานพาหนะอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลนั้น ได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นใด อย่างไรก็ตามก็ตราบเท่าที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะนั้นได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยาโดย เสพเพื่อบำบัดรักษาอาการทางกายซึ่งทำให้ความสามารถในการขับขี่และระมัดระวังของเขาต้อง สูญเสียไป ซึ่งเขาไม่ล่วงรู้เลยหรือมีเหตุอันสมควร เช่นนั้นต่อการบริโภคน้ำมันซึ่งมีพิษต่อ สภาวะทางจิต และการกระทำของเขาซึ่งทำให้ความระมัดระวังต้องลดน้อยลง ด้วยเหตุนี้เองจึง อาจก่ออันตรายต่อความปลอดภัยในชีวิตของบุคคลอื่นได้ กรณีเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นการกระทำ ความผิดฐานทาร้ายร่างกาย เมื่อเขาได้ขับรถยนต์หรือก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นในช่วงเวลานั้น

การเสพติดหรือการรั้งยา

นอกจากนี้ผู้พิพากษาเสพติดหรือผู้ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของยา ซึ่งได้กระทำความผิดในขณะที่ ขับขี่ยานพาหนะได้ถูกบัญญัติไว้ใน C.J.S. Motor Vehieles มาตรา 61A โดยมีหลักการว่า

ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายทั้งหลาย และคำสั่งที่เกี่ยวข้องให้ถือว่าการควบคุมยาน พาหนะอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลในขณะมีนเมา หรือภายใต้อิทธิพลของสิ่งมีนเมา หรือเมื่อ ผู้เสพตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งเสพติดหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลร่วมของสิ่งมีนเมาและยาใด ๆ ใน ขณะเดียวกัน เหล่านี้ถือเป็นการผิด

² Ibid , p. 532

ทั้งนี้ คงเนื่องมาจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนท้องถนนของสหรัฐอเมริกาอันเป็นผลมาจากความมึนเมานั้นมีจำนวนมาก และก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาล ดังนั้น จึงทำให้สหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญต่อบัญญัติห้ามขับขี่ยานพาหนะในขณะมึนเมาโดยบัญญัติเป็นความผิดไว้ในกฎหมายจราจร (Automobile and Highway Traffic) โดยบัญญัติให้เป็นความผิดฐานขับขี่ยานพาหนะในขณะมึนเมา เมื่อเข้าองค์ประกอบ 3 ประการดังนี้

1. ขับขี่ยานพาหนะ
2. บนถนนหรือทางหลวง
3. ขณะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งที่ทำให้มึนเมา

หากเข้าองค์ประกอบ 3 ประการ ขึ้นต้นก็เป็นความผิดฐานขับขี่ยานพาหนะในขณะมึนเมาตามกฎหมายจราจร ซึ่งต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้คือ จำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์เจตนาของผู้ต้องหา เพราะเจตนาไม่ได้เป็นองค์ประกอบของความคิดแต่อย่างใด³ สำหรับองค์ประกอบในข้อสามคือ "ขณะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งที่ทำให้มึนเมา" เป็นองค์ประกอบสำคัญในความผิดฐานขับขี่ยานพาหนะในขณะมึนเมาตามกฎหมาย Automobile and Highway Traffic⁴ ซึ่งบัญญัติห้ามขับขี่ยานพาหนะในขณะมึนเมาที่เกิดจากสุราหรือยา⁵

อย่างไรก็ดี "ยา" ที่ทำให้เกิดความมึนเมา (intoxication) ซึ่งก่อผลต่อผู้เสียหายอันเป็นผลจากยาเสพติดบางกลุ่มและสารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทนั้น ก็เพราะสิ่งดังกล่าว

³ Lawrence E. Taylor. Drunk Driving Defence , P. 7

⁴ Francis J. Ludes and Harold J. Gilbert. Corpus Juris Secundum (vol. 61 A) , p. 346

⁵ American Jurisprudence (vol. 7 A), p. 486.

เหล่านี้เป็นสารพิษ (intoxicants) เมื่อมีการนำเข้าสู่ร่างกายจึงมีผลโดยตรงต่อระบบประสาทและสมอง ทำให้เกิดภาวะจากการเป็นพิษ (intoxication) มีอาการมึนเมาในลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งแอมเฟตามีนก็จะมีฤทธิ์กระตุ้นต่อระบบประสาทส่วนกลางทำให้สมองตื่นตัวอยู่เสมอไม่เกิดอาการง่วงหลับ และขณะเดียวกันทำให้ชีพจรความดันโลหิตและอัตราการหายใจเพิ่มขึ้น ฉะนั้น การมึนเมายาจึงแสดงให้เห็นถึงการหมดความสามารถในการตัดสินใจและการสูญเสียความสามารถในการจับชี้ยานพาหนะ เนื่องจากไม่สามารถปฏิบัติต่อยานพาหนะได้ในลักษณะที่มีความรอบครอบหรือระมัดระวังอย่างเต็มความสามารถของเขาที่มีอยู่ตามปกติ จึงเป็นการเพียงพอในการสนับสนุนการลงโทษฐานจับชี้ยานพาหนะในขณะมึนเมา⁶ ทั้งนี้ ไม่หมายความว่ารวมถึงการไร้ความสามารถสำหรับวัตถุประสงค์ทางการแพทย์⁷ แต่บุคคลก็อาจถูกลงโทษฐานจับชี้ยานพาหนะในขณะมึนเมาได้ หากมีการนำเอายาที่ใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางการแพทย์มาบริโภคร่วมกับสุราทำให้เกิดอาการเมา โดยยาที่ใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางการแพทย์จะทำให้เกิดความมึนเมามากขึ้น ซึ่งอยู่ภายในบังคับของกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิดฐานจับชี้ยานพาหนะในขณะ "อยู่ภายใต้อิทธิพลร่วมของสุราที่ทำให้มึนเมาและยา" เมื่อความมึนเมาเกิดขึ้นจากการไร้ความสามารถกับการดื่มสุราจึงเป็นความคิดที่ต้องรับโทษตามกฎหมายจราจร (Automobile and Highway Traffic)⁸ นอกจากนี้ในกฎหมายจราจรดังกล่าว ยังมีการบัญญัติให้มีการตรวจหาปริมาณของสารที่ทำให้เกิดความมึนเมาจากเลือด, ลมหายใจ, ปัสสาวะ, น้ำลายของบุคคลอีกด้วย⁹

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁶ American Jurisprudence (vol. 7 A), p. 487.

⁷ Francis J. Ludes and Harold J. Gilbert. Corpus Juris Secundum (vol. 61A), pp 343-344.

⁸ American Jurisprudence (vol. 7A) , p 487.

⁹ Ibid.

ประเทศอังกฤษ

ในประเทศอังกฤษได้มีบทบัญญัติ Road Traffic Act 1983 (Vol 40) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

ความผิดฐานเป็นผู้ขับขี่ยานพาหนะในขณะที่อยู่ในภาวะที่ไม่เหมาะสม (10)

มีบุคคลหลายคนซึ่งถือเป็นผู้ที่อยู่ในสภาวะไม่เหมาะสมที่จะขับขี่ยานพาหนะ เมื่อได้เสพสิ่งมึนเมาหรือยาเข้าไป เขาอาจมีความผิดฐานขับขี่ยานยนต์บนถนนหรือสาธารณะสถานใด ๆ ใด อย่างไรก็ตามก็มิบุคคลจะต้องรับผิดชอบหรือไม่อย่างใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงซึ่งวัตถุประสงค์ในการลงโทษตามความผิดฐานนี้จะไม่ถือโทษหรือกล่าวหาบุคคลใด ถ้าเขาสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าในสภาวะการณั้ขณะนั้น เขามีได้มีพฤติกรรมในการขับขี่อันจะมีลักษณะ เหมือนเช่นการที่ไม่สามารถควบคุมยานพาหนะ เพราะอยู่ภายใต้อาการที่ไม่เหมาะสมอันเนื่องมาจากการเสพสิ่งมึนเมาหรือยา แต่ทั้งนี้ก็คงจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลยุติธรรม ซึ่งมักมีตัวอย่างว่าศาลอาจจะวางเฉยไม่รับฟังซึ่งอันตรายต่อตัวเขาหรือความเสียหายใด ๆ ต่อตัวรถก็ได้สำหรับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในความผิดฐานเป็นผู้ขับขี่ยานพาหนะ หรือเป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่ต้องประจำอยู่บนยานพาหนะซึ่งอยู่บนถนนหรือสาธารณะสถานอื่นใด ในขณะที่อยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมเมื่อได้เสพสิ่งมึนเมาหรือยา ทั้งนี้ บุคคลย่อมจะถูกถือว่าเป็นผู้ไม่เหมาะสมที่จะขับขี่ยานพาหนะหากความสามารถในการใช้รถของเขาในขณะที่นั้นได้ถูกกระทำให้เสียไป โดยการสูญเสียความสามารถ เช่นว่านี้อาจจะพิสูจน์ให้เห็นได้จากพยานวัตถุประเภทยาหรือโดยพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้ทำการตรวจสอบและเปรียบเทียบจากสิ่งส่งตรวจซึ่งจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงปริมาณของสิ่งมึนเมา หรือยาที่ได้รับบริโภคเข้าไป

ซึ่งรอยวัตถุประสงคของการลงโทษอันจะเป็นหลักการที่ตรงกันนั้น จึงจำเป็นจะต้องแสดงให้เห็นถึงสภาวะของจำเลยที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งมีนเมาหรือยาจนทำให้ไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองได้ จึงจำเป็นจะต้องมีการแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อแสดงถึงความแน่นอนในการที่จะลงโทษ

สำหรับวัตถุประสงค์ของการกระทำเพื่อใช้บังคับใบกีดกัน เช่น ยา หรือสิ่งอื่นใดที่เข้าบังคับรักษาบรรเทา หรือช่วยบำบัดแก่ร่างกายที่เจ็บป่วยแล้ว สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็น ยา 11

บทลงโทษ 12

บุคคลที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการจับขี้ยานพาหนะ หรือพยายามที่จะจับขี้ยานพาหนะในขณะที่อยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมเมื่อได้เสพสิ่งมีนเมาหรือยาจะต้องรับผิดตามบทลงโทษซึ่งต้องเสียค่าปรับไม่เกินระดับ 5 บนเกณฑ์มาตรฐานหรือถูกจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ บุคคลดังกล่าวนี้ยังต้องถูกศาลยุติธรรมตัดสิทธิบางประการ นอกจากนั้นในกรณีที่มีเหตุผลพิเศษอื่นใด บุคคลซึ่งต้องมีภาระหน้าที่ประจำอยู่บนยานพาหนะนั้นซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ในขณะที่อยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมเพราะได้เสพสิ่งมีนเมาและยาเข้าไปจะต้องรับผิดซึ่งมีโทษปรับไม่น้อยกว่าระดับ 4 บนเกณฑ์มาตรฐานหรือถูกจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และเขาอาจจะต้องถูกตัดสิทธิหรือตัดคุณสมบัติบางประการก็ได้

บุคคลซึ่งมีความผิดอันเกี่ยวกับการซัดจกรยานในขณะที่อยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมเพราะได้เสพสิ่งมีนเมาหรือยาเข้าไปจะต้องรับผิดโดยเสียค่าปรับไม่เกินระดับบนเกณฑ์มาตรฐาน
ชั้นที่ 3

11 Ibid

12 Ibid , P 391.

ภายหลังจากที่เจ้าพนักงานกระทำการจับกุม และทำการพิจารณาถึงการกระทำผิดนั้น บุคคลดังกล่าวนี้อาจจะต้องถูกคุมขังไว้ในสถานี่ตำรวจในช่วงระยะเวลาที่เขาหมดความสามารถที่จะขับขั้รถนั้น อันเป็นบทบังคับภายใต้สภาวะการณ์ ดังกล่าวแล้ว

ประเทศสิงคโปร์ ¹³

ในประเทศสิงคโปร์ ได้มีบทบัญญัติ Road Traffic Act 1985 ซึ่งมีหลักเกณฑ์ดังนี้
มาตรา 67

(1) บุคคลใดก็ตามผู้ซึ่งเมื่อขับขั้หรือพยายามจะขับขั้ยานพาหนะใดบนถนนหรือสาธารณะสถานอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งมีนเมาหรือยา ซึ่งมีผลต่อการบั่นทอนความสามารถในการควบคุมยานพาหนะใด ๆ ก็ตามการกระทำดังกล่าวนี้ถือเป็นการผิดและมีโทษปรับไม่เกิน \$ 1,000 หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือนและหากการกระทำผิดเป็นครั้งที่สองจะมีโทษปรับไม่เกิน \$ 2,000 หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) บุคคลใดซึ่งถูกลงโทษตามบทบัญญัตินี้ เว้นแต่ศาลยุติธรรมจะได้มีเหตุอันชอบธรรมที่เหมาะสมอื่นใด และโดยปราศจากอคติในการวินิจฉัยว่าการลงโทษนั้นอาจจะต้องถูกตัดสิทธิเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งไม่น้อยกว่า 12 เดือน นับจากวันที่ตัดสินลงโทษ หรือวันที่ได้รับใบอนุญาตขับขั้

(3) เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจที่จะเข้าทำการจับกุมตัวบุคคลใด ๆ ตามบทบัญญัติมาตรานี้ โดยไม่ต้องมีหมายในการจับกุมแต่อย่างใด

มาตรา 68

(1) บุคคลใดก็ตาม ซึ่งมีภาระหน้าที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่บนยานพาหนะซึ่งอยู่บนถนนหรือสาธารณะสถาน และบุคคลนั้นอยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมเพราะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งมีนเมาหรือยาจนไม่สามารถที่จะควบคุมยานพาหนะได้ถือว่ามีความผิดและจะต้องได้รับโทษปรับ

13

The Statutes of the republic of Singapore, WRoad Traffic Act 1985 ZChapter 276), Revised Edition 1985,

Printed By the Government Printer, Singapore, 1986. pp 45-46.

ไม่เกิน \$ 500 หรือจากไม่เกิน 3 เดือน และในกรณีเช่นเดียวกันนี้หากภายหลังได้กระทำผิดอีกเป็นครั้งที่ 2 ต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน \$ 1,000 หรือจากไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดจะไม่ถือว่าได้กระทำผิดตาม มาตรานี้หากได้พิสูจน์ให้เห็นว่า

เอ) ในช่วงระยะเวลาที่เขาถูกกล่าวหาว่านั้น กรณีแวดล้อมไม่มีพฤติการณ์ว่าเขาตกอยู่ในภาวะที่ไม่เหมาะสมในการจับจำแต่ประการใดเลย

บี) ในช่วงระยะเวลาที่เขาถูกกล่าวหาว่ามีพฤติกรรมการจับปรับที่ไม่เหมาะสมนั้น เขาต้องพิสูจน์ว่าในขณะที่เขามีได้จับขังยานพาหนะบนถนนหรือสาธารณะสถานใด ๆ เลย

(2) ในการถูกลงโทษเป็นครั้งที่สองภายใต้บทบัญญัติของมาตรานี้ผู้กระทำผิดจะต้องเว้นแต่ศาลยุติธรรมจะได้มีเหตุผลพิเศษอันใดที่เหมาะสม และปราศจากอคติในการลงโทษจะต้องถูกตัดสิทธิช่วงระยะเวลาหนึ่งเป็นช่วงระยะเวลา 12 เดือน นับจากวันที่ศาลตัดสินหรือวันที่ได้รับใบอนุญาตจับปรับ

(3) สถานที่ใด ๆ ก็ตามซึ่งบุคคลนั้น ๆ ได้ถูกตัดสินลงโทษภายใต้บทบัญญัตินี้ซึ่งได้เคยถูกตัดสินลงโทษตาม มาตรา 67 มาก่อนแล้วเขาจะต้องถูกปฏิบัติให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของมาตรานี้ เสมือนกับได้เคยถูกตัดสินลงโทษมาก่อนภายใต้มาตรานี้

5.2 มาตรการการตรวจสอบผู้จับจำที่เสแอมเพตามีน

การแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหา หมายถึง การดำเนินการโดยการรบกวนร่างกายของผู้ต้องหาเพื่อนำ "ส่วนร่างกาย" ของผู้ต้องหาหรือ "สิ่งอื่นที่อยู่ภายในร่างกาย" ของผู้ต้องหามารวบรวมเป็นพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ ซึ่งเป็นวิธีที่จะพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา โดยใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์เข้าช่วยในการค้นหาความจริงเพื่อพิสูจน์ความผิด

ประเทศสหรัฐอเมริกา

โดยหลักการทั่วไปแล้วรัฐมีอำนาจในการแสวงหาพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อให้ได้พยานหลักฐานมาพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีที่เป็นปัญหา¹⁴ หรือยังไม่รู้ ซึ่งการตัดสินของศาลาม่ว่าเรื่องใด โดยพิจารณาถึงผลของพยานหลักฐานดังกล่าว¹⁵ ทั้งนี้ เป็นไปตามกฎของพยานาน Federal of Evidence Rule ที่ 401 ว่า "พยานหลักฐานซึ่งเกี่ยวเนื่องกับประเด็นของคดี หมายความว่า พยานหลักฐานที่มีแนวโน้มที่จะทำให้ความมีอยู่ของข้อเท็จจริงใดซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการวินิจฉัยการกระทำมีความน่าเป็นไปได้มากขึ้นหรือน้อยลง ถ้าหากปราศจากพยานหลักฐานนั้น"

ฉะนั้น พยานหลักฐานที่เกี่ยวเนื่องกับประเด็นคดีจึงเป็นพยานหลักฐานที่มีความสัมพันธ์สนับสนุนโดยตรงและชี้ให้เห็นความจริงในประเด็นและพิสูจน์¹⁶ หรือให้ความกระจ่างแก่ความจริงในคดี¹⁷ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วพยานหลักฐานที่เกี่ยวเนื่องกับประเด็นของคดีจะรับฟังได้เว้นแต่จะมีการนำเข้าสู่ทางที่คิดอย่างชัดเจน¹⁸ หรือมีการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญ¹⁹

¹⁴ John N. Ferdico. Criminal Procedure For The Law Enforcement Officer. St. Paul, Minn : West Publishing Co; 1977, p 364

¹⁵ John C. Klotter and Carl L. Meier. Criminal Evidence for police. The W.H. Anderson Company , 1971, p 10

¹⁶ Henry Campbell Black, Black 's Law Dictionary , p. 1160

¹⁷ John N. Ferdico. Criminal Procedure for the Law Enforcement officer, p.366

¹⁸ John C. Klotter and Carl L. Meier. Criminal Evidence for Police , P.37

¹⁹ Ibid, pp. 242-243

ทั้งนี้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ใน Federal Rules of Evidence Rule ที่ 402 ว่า "พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเนื่องกับประเด็นของคดีโดยทั่วไปรับฟังได้ พยานซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นของคดีรับฟังไม่ได้"

พยานทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นของคดีเป็นพยานที่รับฟังได้ เว้นแต่รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐ รัฐบาลของรัฐสภา ข้อบังคับนี้ หรือข้อบังคับอื่น ซึ่งกำหนดไว้โดยศาลสูง โดยอำนาจตามกฎหมายได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นพยานหลักฐานซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นศาลจะรับฟังไม่ได้"

ดังนั้น พยานหลักฐานที่ได้รับจากการแสวงหาจากร่างกายผู้ต้องหาหากไม่ขัดต่อ Federal Rules of Evidence Rule ที่ 402 แล้วจึงรับฟังได้

ในสหรัฐอเมริกาการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาเพื่อให้ได้พยานหลักฐานมาพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอันเกี่ยวกับความมั่นคงและหาสารเสพติดในร่างกายนั้นมีแนวคิดพื้นฐานว่า การแสวงหาพยานหลักฐานในลักษณะเช่นนี้เป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวที่รุนแรงกว่าการแสวงหาพยานหลักฐานกรณีอื่น ๆ²⁰ ทั้งยังเป็นการเสี่ยงต่อการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบได้ด้วยอันจะส่งผลให้ศาลไม่รับฟังพยานหลักฐานชิ้นนั้นแต่อย่างใด ฉะนั้น สหรัฐอเมริกาจึงให้ความสำคัญต่อคุณค่าของพยานหลักฐานที่ได้รับจากการแสวงหาจากร่างกายผู้ต้องหาเพื่อพิสูจน์ความผิดโดยได้กำหนดขอบเขตอำนาจของรัฐที่จะกระทำการดังกล่าว ซึ่งจะต้องไม่ทำให้สิทธิส่วนตัวของผู้ต้องหาต้องถูกกระทบกระเทือนมากเกินไปหรือไม่เป็นการล่วงละเมิดต่อสิทธิใน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²⁰ Leonard Bruce Mandell, L. Anita Richardson, "Surgical Search : Removing A Scar on the Fourth Amendment" The Journal of criminal Law & Criminology (vol.75), 1984 p.526 และดู โธสถ โกลิน , "การตรวจเลือด" ดุลพาหะ, เล่มที่ 5 ,2501 หน้า 593

ร่างกายของผู้ต้องหานั้นเอง²¹ ทั้งนี้ ก็เนื่องมาจากแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการคุ้มครองสิทธิ
 ของประชาชนเป็นอย่างมาก²² ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4
 แห่งประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติตอนหนึ่งว่า "สิทธิของประชาชนที่จะมีความปลอดภัยในร่างกาย
 ...จากการถูกตรวจค้นหรือยึดโดยไม่มีเหตุอันควรจะละเมิดไม่ได้ และจะออกกฎหมายเพื่อ
 กระทำใด ๆ ไม่ได้ เว้นแต่จะมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้รับการยืนยันด้วยถ้อยคำสาบานหรือคำ
 ปฏิญาณและโดยเฉพาะต้องระบุสถานที่ที่จะค้น หรือบุคคลที่จะถูกจับกุม หรือ สิ่งของที่เชื่อได้ว่า
 หมายนั้น "

และบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 5 มีบทบัญญัติตอนหนึ่งว่า "บุคคลใด..
 จะถูกบังคับให้การเป็นภัยแก่ตนเองในคดีอาญาใด ๆ ไม่ได้หรือถูกจำกัดสิทธิในชีวิตเสรีภาพและ
 ทรัพย์สินโดยมิต้องด้วยกระบวนการแห่งกฎหมายไม่ได้"

อย่างไรก็ดี จะเห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 นั้นเป็นการยอมรับให้
 รัฐกระทำการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาได้ โดยพิจารณาถึงคุณค่าของพยานหลัก
 ฐานที่ได้รับถึงแม้จะเป็นการรบกวนร่างกายของบุคคลก็ตัดสินว่าไม่ขัดต่อสิทธิส่วนตัวของเอกชนที่
 จะพ้นจากการรบกวน การตรวจค้นตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 จึงต้องยอม
 อ่อนน้อมต่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีเหตุผลของตำรวจ เมื่อเป็นการรบกวนร่างกายเล็กน้อยเพื่อ

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²¹ Leonard Bruce Mandell. (Ibid) pp. 525-530.

²² จงรัก จุฑานนท์, "การคุ้มครองสิทธิของประชาชนต่อการถูกจับกุมและตรวจค้น
 โดยมีขอบธรรม," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2525), หน้า 26.

ให้ได้พยานหลักฐานในทางคดีมาพิสูจน์ความคิด²³ ทั้งนี้ก็โดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐที่มีมาก่อนผลประโยชน์ของเอกชนนั่นเอง²⁴

นอกจากนี้หลักการของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 5 นั้น ในการดำเนินคดีอาญาของสหรัฐอเมริกาได้วางแนวบรรทัดฐานว่า เอกสิทธิที่จะไม่ถูกบังคับให้ต้องเป็นพยานปกป้องปราศตนเองในคดีอาญามีได้ห้ามเอาตัวบุคคลเป็นวัตถุพยานในเมื่อตัวบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ²⁵ และการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหา นั้น เป็นการบังคับเอาพยานวัตถุจากร่างกายของผู้ต้องหาออกมาเป็นพยานหลักฐาน ซึ่งไม่ได้รับการคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 5 นี้²⁶ ฉะนั้น ผู้ต้องหาจะอ้างเอกสิทธิที่จะไม่ถูกบังคับให้ต้องเป็นพยานปกป้องปราศตนเองไม่ได้²⁷

ด้วยเหตุนี้การรบกวนร่างกายเล็กน้อยเมื่อไม่ขัดต่อสิทธิส่วนตัวที่กฎหมายคุ้มครองไว้ในรัฐธรรมนูญ รัฐจึงมีอำนาจแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาได้เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด²⁸ ผู้ต้องหาจะต้องยินยอมให้รัฐทำการแสวงหาพยานหลัก

²³ American Jurisprudence (vol. 62) Second Edition, New York, The Lawyer Co-Operative Publishing Co ; Rochester, 1972, p. 702.

²⁴ Leonard Bruce Mandell. L. Annita Richardson, (Ibid), p. 543.

²⁵ Lawrence E Taylor. Drunk Driving Defense, p.93 และดู บัญญัติสุชีวะ, "การยอมให้ตรวจเลือดไม่ใช่เป็นการกระทำที่ตนต้องรับโทษทางอาญา" บทบัญญัติ 24 (2509) , หน้า 220

²⁶ George T. Felkens Rules of Evidence. p. 110

²⁷ คดี State v. Knous, Iowa 1981, 313 N.W. 2d 510

²⁸ John H. "Wigmore. A Treatise on Evidence in Trials at Common Law (vol.8) p. 139-146.

ฐานจากร่างกายผู้ต้องหาได้ เว้นแต่จะมีกฎหมายอื่นให้สิทธิแก่ผู้ต้องหาที่จะปฏิเสธไม่ให้ความ
ยินยอมเอาไว้²⁹

กล่าวโดยสรุปสิทธิส่วนตัวไม่เป็นสิทธิเด็ดขาดจากถูกจำกัดได้³⁰ เมื่อมีผลประโยชน์
สาธารณะเข้ามาเกี่ยวข้อง³¹ ดังนั้น การคุ้มครองและแทรกแซงสิทธิส่วนตัวจากการที่ฝ่ายรัฐ
ทำการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาที่โดยวิธีหลักการคานประโยชน์อย่างยุติธรรม
ระหว่างผลประโยชน์ของรัฐกับผลประโยชน์ของเอกชน โดยคำนึงถึงคุณค่าของพยานหลักฐานที่
ได้รับ และลักษณะของการปฏิบัติของฝ่ายรัฐเมื่อผลประโยชน์ของรัฐมีอยู่เหนือผลประโยชน์ของ
เอกชน ฝ่ายรัฐจึงมีอำนาจแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาได้เมื่อเจ้าพนักงานตรวจ
ทำการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาโดยใช้อำนาจที่ชอบด้วยกฎหมายต่อการรวบรวม
ร่างกายผู้ต้องหา ตามหลักการดังนี้ คือ

1. เป็นการรวบรวมแก่ร่างกายผู้ต้องหา เล็กน้อยและไม่มีกฎหมายอื่นให้สิทธิผู้ต้องหา
ปฏิเสธการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาไว้
2. ในการรวบรวมร่างกายผู้ต้องหา เล็กน้อย แต่มีกฎหมายอื่นให้สิทธิผู้ต้องหาปฏิเสธ
การแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาเอาไว้ หรือการรวบรวมร่างกายผู้ต้องหาอย่าง
มากเมื่อผู้ต้องหาละสิทธิที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โดยความยินยอมที่ไม่ขัดต่อความสงบ
เรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน

²⁹ American Jurisprudence (vol. 7A) , P. 494.

³⁰ Farncis L. Ludes and Harold J. Gilbert. Corpus Juris
Secundum (vol. 77) St. Paul, Minn : West Publishing Co; 1952 , p. 399

³¹ Ian Freckelton, "Witness and the Privilege Against
Self incrimination", The Australian Law Journal (vol. 59) 1985, p.219

ทั้งนี้ การรบกวนร่างกายผู้ต้องหาเล็กน้อยนี้ ได้แก่ การรบกวนผู้ต้องหาเพื่อนำเอา "ส่วนร่างกาย" ของผู้ต้องหาและ "สิ่งอื่นที่อยู่ภายในร่างกาย" ของผู้ต้องหารวบรวมเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดี³²

ในกรณีของการจับขังยานพาหนะในขณะมีเงินเมาหรือภายใต้อิทธิพลของสิ่งมีเงินเมาหรือยานั้น โดยหลักการแล้วกรณีความผิดทางอาญาประเภทอื่น ๆ จะมีองค์ประกอบเบื้องต้นของการกระทำผิดซึ่งต้องตั้งอยู่บนหลักการของการพิสูจน์ให้เห็นความผิดโดยปราศจากข้อสงสัย ในการดำเนินคดี ฉะนั้น กรณีของการจับขังยานพาหนะอันเนื่องด้วยกำลังเครื่องจักรกลในขณะมีเงินเมาหรือการดำเนินคดีสำหรับกรณีจับขังยานพาหนะในขณะที่ถูกจับตกลอยภายใต้อิทธิพลความมีเงินเมาของสิ่งมีเงินเมาหรือยานี้จึงต้องอยู่ภายใต้หลักการนี้เช่นเดียวกัน

ทั้งนี้ การบัญญัติกฎหมายให้อำนาจรัฐทำการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 นี้คงได้แก่บทบัญญัติกฎหมายจราจร (Automobile and Highway Traffic) ที่เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาโดยให้อำนาจฝ่ายรัฐนำ "ส่วนร่างกาย" อันได้แก่ เลือด, ลมหายใจ, น้ำลาย หรือปัสสาวะของผู้ต้องหาตรวจพิสูจน์หาความมีเงินเมาได้ดังกล่าวแล้วข้างต้น

ประเทศอังกฤษ

ในประเทศอังกฤษนั้นฝ่ายรัฐมีอำนาจแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาได้เช่นเดียวกันกับในสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ ก็เพราะว่าประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกามีรากฐานกฎหมายเดียวกันเพราะกฎหมายสหรัฐอเมริกามีที่มาจากกฎหมายอังกฤษ ทั้งนี้ มีกฎหมายที่ระบุ

³² American Jurisprudence (vol. 29), p. 845.

ไว้ทำการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาไว้อย่างชัดเจน คือ Road Traffic Act. 1972 ซึ่งได้บัญญัติห้ามจับขังยานพาหนะในขณะมีเมาเอาไว้ กล่าวคือ มาตรา 6(1) ได้บัญญัติให้ "บุคคลใดที่จับขังพาหนะที่เดินด้วยเครื่องยนต์บนถนนหรือทางสาธารณะในขณะที่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในลมหายใจ, เลือด หรือปัสสาวะเกินกว่าระดับที่กำหนดเอาไว้เป็นความผิดตามกฎหมายนี้มีโทษจำคุกหรือปรับ" และมาตรา 19 ได้บัญญัติให้เป็นความผิดรวมไปถึงผู้ขับขี่รถจักรยานที่จับในขณะไม่มีความสามารถในการขับเพราะมีเมาสุราหรือยา หากฝ่าฝืนมีความผิดและโทษ คือ ปรับ" ³³

ประเทศสิงคโปร์ ³⁴

ประเทศสิงคโปร์มีกฎหมาย Road Traffic Act, 1985 บัญญัติให้อำนาจรัฐในการตรวจหาใบร่างกายผู้ต้องหาได้ โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 69 โดย

พยาน

มาตรา 69 ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจเข้าทำการจับกุมบุคคลใดก็ตามที่ได้กระทำความผิดภายใต้บทบัญญัตินี้ โดยไม่ต้องมีหมายแต่อย่างใด

(1) บุคคลใดก็ตามผู้ซึ่งถูกจับกุมตามมาตรา 67, 68 หรือ 71 นั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะนำตัวไปยังโรงพยาบาลเพื่อยึดสิ่งส่งตรวจ เช่น เลือด หรือปัสสาวะของบุคคลนั้น ได้ตามต้องการเพื่อนำไปทำการตรวจทดสอบทางวิทยาศาสตร์ได้ หากเจ้าพนักงานตำรวจมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นได้เสพสุราหรือเสพยาเข้าไป

³³ The Statutes of the Republic of Singapore, "Road Traffic Act 1985" (Chapter 276), p. 47.

³⁴ Halsbury Law's of England (vol.40) p. 397.

(2) บุคคลใดโดยปราศจากเหตุอันควร ปฏิเสธที่จะให้สิ่งส่งตรวจดังกล่าวเพื่อทำการตรวจทดสอบทางวิทยาศาสตร์ตามข้อ 1 นี้ถือว่ามีความผิดฐานขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และหากภายหลังผลการพิสูจน์นั้นแสดงให้เห็นได้ว่า

เอ) เขาได้ข่มขู่หรือพยายามข่มขู่ยานพาหนะอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลบนถนนหรือทางสาธารณะใด ๆ เขาจะต้องรับโทษ ดังเช่นการกระทำความผิดภายใต้ มาตรา 67 หรือ

บี) เขาได้เป็นผู้ที่ต้องมีภาระหน้าที่ประจำอยู่บนยานพาหนะที่เดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลนั้นบนถนนหรือทางสาธารณะใด ๆ เขาจะต้องรับโทษ ดังเช่นการกระทำความผิดภายใต้ มาตรา 68

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากบทบัญญัติกฎหมายของ อเมริกา, อังกฤษ, และสิงคโปร์ ข้างต้นนี้ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกฎหมายกับไทยแล้ว เห็นว่ามีทั้งข้อแตกต่างและข้อเหมือนกันคือ

เปรียบเทียบข้อแตกต่าง

1. ในต่างประเทศนั้นมีบทบัญญัติกฎหมายเพื่อจำกัดการเสพยากลุ่มแอม - เพตามีนในขณะที่ขับขี่ยานพาหนะเป็นการเฉพาะ กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีกฎหมายจราจร (Automobile and Highway Traffic), ประเทศอังกฤษที่มีกฎหมาย Road Traffic Act. 1983 และประเทศสิงคโปร์ที่มีกฎหมาย Road Traffic Act 1985 จำกัดการ

ส่วนในประเทศไทยนั้นมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเสพยากลุ่มแอมเพตามีน ในขณะที่ขับขี่ยานพาหนะถึงสามฉบับคือ พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518, พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522.

2. กรณีอัตราโทษนั้นจะเห็นได้ว่าอัตราโทษปรับ และโทษจำคุกของต่างประเทศตามกฎหมายจราจรในความคิดฐานมีนเมาในขณะที่ขับขี่ยานพาหนะนั้น มีอัตราโทษสูงซึ่งเป็นการลงโทษที่รุนแรงกว่าและมีการดำเนินคดีฟ้องร้องมากกว่าของไทย โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษนั้น ถือว่าการซัดจากรยานในขณะที่ที่อยู่สภาวะที่ไม่เหมาะสมเพราะได้เสพยาสิ่งมีนเมา หรือยาเข้าไปนั้นก็已经是ความผิดแล้ว

3. ประเทศอังกฤษมีมาตรการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้จนกว่าความสามารถในการขับจะกลับคืนมา แต่ประเทศไทยเรายังไม่มีมาตรการดังกล่าวที่ชัดเจน ฉะนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ทำการตรวจจับและเสียค่าปรับแล้วก็ถือว่าเป็นอันเสร็จเรื่องโดยคนขับซึ่งยังมีความบกพร่องในความสามารถต่อการขับรถ ก็สามารถที่จะก่อเหตุขึ้นได้เสมอตลอดเส้นทาง

4. การจำกัดสิทธิบางประการในความคิดเกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะในขณะที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยานั้น กฎหมายของต่างประเทศได้ให้อำนาจศาลที่จะมีคำสั่งจำกัดสิทธิในการเข้าใบอนุญาตเพื่อการขับขี่ยานพาหนะได้เลย แต่ของไทยมิได้มีบัญญัติไว้แต่อย่างใด

5. หลักกฎหมายอันเกี่ยวกับการเสพยากลุ่มแอมเฟตามีนของไทยกับของต่างประเทศนั้นต่างกัน กล่าวคือ ต่างประเทศนั้นถือว่าการเสพยาไม่ถือว่าผู้เสพยาเป็นผู้กระทำความผิดโดยทันที นอกจากจะไปจับรด หรือพยายามที่จะจับรด เพราะการร้ายาโดยทั่วไปไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิด อันเป็นไปตามหลักการของสิทธิมนุษยชน ที่ว่าบุคคลย่อมมี สิทธิ และเสรีภาพโดยชอบธรรมที่จะกระทำการใด ๆ ได้ โดยไม่ล่วงละเมิดต่อสิทธิของผู้อื่น แต่อย่างไรก็ดีหากเสพยาแล้ว ภายหลังไปก่อเหตุขึ้น โดยถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดภายใต้อิทธิพลของยานั้น ดังนี้ ย่อมถือว่าเป็นความผิดแต่ของไทยนั้นถือว่าหากเสพยากลุ่มแอมเฟตามีน เข้าไปแล้วย่อมเป็นความผิดสำเร็จโดยทันที

ข้อเหมือน

1. ในประเด็นของการบัญญัติศัพท์ของคำว่า "มึนเมา" (Intoxication) นั้น ทั้งของไทย และต่างประเทศมิได้มีบทบัญญัติให้ความหมายของคำนี้ไว้โดยชัดแจ้ง แต่อย่างใด ฉะนั้น จึงยังไม่สามารถทราบความหมายโดยแน่ชัดได้ว่าอย่างไรจึงถือว่าเป็นความมึนเมา นอกจากจะใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานตัดสินโดยดูจากพฤติการณ์ และลักษณะของบุคคลนั้น ๆ ที่แสดงออกมา

2. การค้นหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้กระทำความผิด เพื่อตรวจพิสูจน์หาสารแอม - เฟตามีนนั้น ทั้งของไทยและต่างประเทศได้มีกฎหมายให้อำนาจไว้โดยชัดแจ้งโดยสามารถตรวจ ได้ทั้งในเลือด หรือปัสสาวะของผู้กระทำความผิดซึ่งในประเทศสิงคโปร์นั้น กฎหมายให้อำนาจแก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถเข้าทำการจับกุมผู้กระทำความผิดเพื่อยึดสิ่งส่งตรวจโดยไม่ต้องมีหมาย แต่อย่างใด สำหรับในไทยนั้น พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 ทวิ และ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานที่ เกี่ยวข้องสามารถตรวจทดสอบหรือสั่งให้ผู้กระทำความผิดรับการตรวจ หรือทดสอบว่าผู้นั้นมีสาร แอม เฟตามีนในร่างกายได้เมื่อมีเหตุอันควรสงสัย นอกจากนี้ผลการตรวจพิสูจน์ที่ได้นั้นถือว่าเป็น พยานหลักฐานโดยชอบ ซึ่งสามารถนำเสนอต่อศาลในชั้นพิจารณาได้เช่นเดียวกัน